

Ms 1/VIII; št 50a

Beloro Timbr 7

II.

7. domača naloga.

V Novem mestu,

8.-15. XI. 1932.

Moji vzori in boži.

(V Autobiografija.)

(Kratka autobiografija.)

(Autobiografije postajajo dandanes moderne in meni se zdi to čisto razumljivo. Saj se v tolikih niansah razlikujejo od običajnih, nehoparnih življenjskih opisov, posebno pa še po osnovni strukturi in načinu opisovanja. Tuhaj avtor pove vse, kar se mu zdi o sebi važnega. Zato smatram vsako autobiografijo za samoizpoved in potrditi se hočem tudi jaz, da na temu ozko odmerjenem prostoru čisto odhito in objektivno pogledam svojemu minulim in sedanjim dnevu v obraz.)

V njih avtor pove o sebi vse, kar se mu zdi važno.

Rodil sem se 19. avgusta 1913. v ^{metki v Beli Krapini} (Cronofju, torej med Belu

1913. v

krajine. Nekajkrat se je že zgodilo, da so mi odrekli belokrajinski značaj in preprostega narloqa, ker ne pijem rad vina. Tedaj sem ga vedno vzpil poln koravec, kajti Belo ~~hranjice~~ ⁱⁿ sem in hočem biti vselej, čeprav nagnjenost do božje kapljice ni njegova, še znatno manj pa moja najznačilnejša lastnost. (Ače je bil dvakrat povčen. Iz prvega zakona so štiri sestre in brat, iz drugega pa jaz.) Niško rojstno hišico so že potrdili in na njenem mestu je po volji brat seri-

Ob takih prilikah sem

Belokrajines sem

lepša od prejšnje.

dal zgradbo, ki je seveda mnogo ^{od...} lepša. Takoj po rojstvu, kakor mi je pripovedovala mati, so bili needini radi mojega imena. Ne-
kateri so hoteli, naj bom Jernej, pa je smagala sosedka, ki je imela

.. Vinca.

nehaj mesecov starega ^{Jyans} Vinca. || Spomini mi segajo preko tretjega leta. Moja mladost je bila pač taka kot pri vseh, ki so dorasčali

Spomini mi...

med vojno. Nejasno se spominjam očeta, ki je včasih prišel v vojaški obleki na dopust in me je s svojimi rokami dirjal do stropa, kjer je

svetilka

visela svetilka. To je poslednjikrat odhajal, je bila jesen, čas, ki ga še danes vsako leto pričakujem s čudnim brepenenjem. Medlo

solnce

solnce je sijalo in ko se je vlak na postaji začel premikati, sem stehel za njim. Kolesa lokomotive so bila višja od mene, mati me je potegnila k sebi in odšla sva jokaje domov. Naslednje po-

oče padel ob Soči, z...

mlad je oče padel ⁺ z materjo sva se ^{na kmete} vselila ^{um} daleč v Rodinje.

otroške dobe.

Stem se je pričelo drugo razdobje ^{olobe} moje otroške mladosti.

stoji v samoti

zliša, kjer živam še sedaj, je v samoti in tako sem se v onih dneh potepal po bližnji vasi. Vstnikov mi ni manjkalo in je čisto umevno, da smo se večkrat stegli. Svěča je bila seveda omahljiva, zato smo se dobro razumeli. Navadno sem se vračal

prisvela do

zvečer, ko je mati, vsa izdelana, ^{prisvela} prisvela do vaškega ⁺ hiša in me bli-
cala. Domov pa sem prišel ⁺ po drugi poti in danes mi je žal,

tako neposlúšen.

Da sem bil tako ^{neposlušen} neubogljiv. Šestimi leti sem pričel hoditi v

šolo. (Do nje sem imel najbližje ² in) ^{le počasi} sem se je (le počasi) privadil.
 S tovariši smo nadaljevali svoje življenje. Vojna je bila hroščana,
 nehje smo dobili pravnih nabojev in smodnika in si napravili
 pištole. Streljali smo in menili xlasti v mlad jesen ob poti, ^{da} hi se
 je radi tega posušil. Drugače sem bil v šoli prvi ali med prvimi.
 in Po dovršenih štirih razredih sem pričel hoditi kar v šestega
 v ^{Melko} Črnomelj. Tja nas je hodilo menda šest in smo se vračali ob
 avemaniji, čeprav ^{je bil pravi hrošč} smo hroščali opoldne in je bil dom slabo uro
 daleč. Kaj smo vse delali, ^{po poti} bi bilo predolgo za opis. Porimi je
 bilo nerodnejše; takrat me je mati vsega zavila, le oči in nos
 so bili prosti. ^{medsko tola} V sedmi razred sem hodil tri leta, ne radi
 uspeha, temveč, ^{dalje} ker sem nameraval studirati. To je bila materna
 želja, isto je ^{menil} rekel učitelj na vasi in gospod župnik. Jasno je, da
 sem težko čakal odhoda v mesto, kakor pač vsakdo, ni je mlad
 pa hvie dalje in dalje. Po dolgih iskanjih se je vendar poročilo,
 da sem bil večinoma po lastni zaslugi preseljen s tramo in
 stanovanjem v Novem mestu in jeseni 1927 sem kot štirinajstletni
 dečen prvičrat prestopil vrata ^I (II.) b gimnazijskega razreda.

primi. Po dovršenih

čeprav smo šli v šole

dalje študirati
je menil

Tako se je pričela tretja tretja daljša doba, ki traja
 še sedaj. Gimnazija, novi ljudje, nov svet, nova družba. Počasi je
 šlo, mestni vrab mi ni prijel, često sem sanjal o lepih ^{belokranjski ven} Rodinah,

4

o materi in o tovarših, ki sem jih moral zapustiti. Tiste prve dni je bilo v meni toliko dušičnega domotožja, kakor ga ni bilo ne prej ne pozneje nikoli. Ko pa so v šoli padle prve dvojke, sem s široko odprtimi očmi spoznal, da se bo treba učiti, ne pa pohajkovati, kakor sem bil dotlej navajen. Klo je vse po sreči, pričel sem ^{instruirat} (z instrukcijami), za zaslužene dinarje sem si kupoval salame in kruha, kajti lačen sem bil vsaj tolikokrat kakor sit. Instruiral (pa) sem (p)lobo silno veliko. Moja vibrava mladost se ni zlomila ob materinih opominih, temveč ob življenjskih izkušnjah. Vsaka šola nekaj stane, sem menil in opuščal, kar je bilo škodljivega. Tako sem se v vseh teh letih izpopolnjeval, kakor se izpopolnjujem še sedaj, ne samo v vprašanjih, ki jih zahteva od mene strogi red šole, ampak tudi v vprašanjih, ki se tičejo življenja. ^{Življenje} ~~Ono~~ je trdo in življenjski mikdas ne me ^{dovoli} pustiti, da bi se igralo z njim. Leta so potekala, prvi znanci so se razšli na vse strani. Malokdaj se jih spominjam, vselej pa sem tamrat mračen in nekako hudo mi je po njih, ko se vsak bori s svojo usodo, ki mu jo je naslonilo življenje.

V tretji šoli sem se lotil pesnikovanja. Poluda v Mentorju mi je dala pogum, da sem nadaljeval in tako še sedaj marsikako uro porabim za ^{pisanje} take stvari. Največji križ pa je s

kupoval salame

Življenje je trdo

dovoli

.. za pisanje.

pseudonimi in kar smešno se mi zdi, aho pomislim, da imam sedaj
že sedmega. Letošnje pomlad sem dobil prvi honorar in sem ga
porabil seveda za knjige. Povem naj še, da sem vsehhozi linčen;
ljubim samotne večere in večerno zanj, jesen in rože, tihe vode
in šumeče gozdove pa zvonjenje; tradiciji pete šole tudi meni
mi pizanesla. Čital sem mnogo in čitam še sedaj, pa ne vem,
kateri pesnik je imel dolej name največ vpliva. Morda Župančič,
Sardeho, Gregorčič, Nazor, morda Cankar, Pregelj, Finžgar. Naj
bo tako ali drugače, čas gre hitro in moji individualizem^{nost} bo ^{časoma} bo
h~~one~~časoma izrazitejši. Zanimam se za razne sodobne pojave
v slovenskem kulturnem življenju in z zanimanjem sledim raz-
ličnim ^{v šoli in v dijaških društvih} debatam.

O svojih prihodnjih dneh nič ne vem, idealizma mi
sicer ne manjka, pa danes menda več ni dosti mesta zanj. Fru-
dim se, da bi bil optimist, kar moram biti vsak mlad človek. Pet-
desetletna mati ^{na Juhovju} v (Kochinal), jaz v sedmi šoli, pred menoj bo-
dočnost, nekako nejasna, a mislim, da pojde. Iz vseh stisk sem
se še rešil, upam, da bom tudi zadnjo življenjsko ožino med
Seilo in Karibdo sečno prevozil.

Če sedaj prečitam, kar sem napisal, se mi zdi
prazno, bi vsaki ugotoviti bi trebal komentanja. Pa kaj ho-

pseudonimi in
V
li trebalo

autobiografija je ...

iem! Moje življenje je na doživljajih tako bogato kakor
malokatero. Ta autobiografija ~~pa~~ je samo bežen presehek skozi
desetnajst let, ki so še za mnogi.

g. v.

odlično